

dr. Izsó István

A miskolci Izsó család története

Miskolc, 2020

dr. Izsó István

A miskolci Izsó család története

Miskolc, 2020.

Magánkiadás

A külső borítólapon az Isoó család címereslevelének bal felső sarkában lévő címerábrázolás, a belső borítólapon annak rajza, a hátsó borítólapon pedig a címereslevél látható.

Unokáimnak: Emmának és Kornélnak

Az elmúlt évben volt 400. éve, hogy 1619. május 16-án, Borsod Vármegye Edelényben tartott Közgyűlésén kihirdették az Isoó család címeres levelét, mellyel a család tagjai a Vármegye nemességének soraiba léptek. Az évforduló alkalmából - kezdeményezésemre - a családuk által féltve őrzött oklevelet Avar Anton, a Magyar Nemzeti Levéltár főlevéltárosa mutatta be a Turul c. folyóiratban¹. Ekkor határoztam el azt is, hogy összefoglalom mindazokat az adatokat és eseményeket, amelyeket az Isoó, majd Isó, ma pedig Izsó néven ismert és kezdetől fogva Miskolcon élő család történetéről eddig sikerült összegyűjtenem.²

A nemesi cím-adományozásról³

A Magyar Királyságban a nemesi rendbe történő felvétel kezdetben kizárólag birtokadományozás útján történt, később azonban a királyok már kiváltságlevél (un. címereslevél, latinul armális) útján is nemesítettek. A nemesi rang adományozása ünnepélyes keretek között, a királyi oklevél kiállításával történt meg.

¹ Az Izsó család ismeretlen címereslevele (Turul, 92. kötet (2019) 4. füzet 166-174 p.)

² Családuk szerteágazó rokonságának bemutatása e kis könyvecske terjedelmét sokszorosan meghaladná, ezért a következőkben kizárólag Izsó-ág és azon belül is felmenőim történetének összefoglalására szorítkozom.

³ Az alábbi összefoglalót Gerő József: A M. Kir. Belügyminiszter által igazolt nemesek, 1867-1937 (Budapest, 1938) c. munkája alapján állítottam össze (9-10, 16-17, 22 p.)

A nemesi címet a szerző személy leszármazottjai is örökölték, a nemes apának törvényes házasságából született gyermekei ugyancsak nemesek lettek. Ha azonban valamely nemes nő nem nemeshez ment nőül, ő maga megtartotta ugyan nemességét, de az ilyen házasságból született gyermekek már nem lehettek nemesek. Ezeket a nemesi rendhez közelálló személyeket nevezték agilisoknak.

A királyi kiváltságlevél rendszerint címer-adományt is tartalmazott, ezért nevezték az így nemesítetteket címerleveles nemeseknek vagy armalistáknak. A címeres nemeslevéllel történt nemesítés érvényességének feltétele volt, hogy azt lehetőleg egy éven belül abban a vármegyében, ahol a nemesített lakott, a vármegyei közgyűlésen, a nemesek színe előtt kihirdessék.

A címer azonban a nemességnek nem volt feltétlenül szükséges kelléke. Amint Werbőczy István írja a Hármaskönyvben⁴ :
„A címer, melyet a fejedelem valakinek ad, a nemességnek nem szükséges kelléke, hanem csak ékessége. Mert a címer adományozása egymagában senkit sem nemesít, minthogy sok polgárnak és közrendű embernek van a fejedelemtől nyert címere, de azért mégsem számíthatjuk a nemesek közé.”

A középkorban vált szokásossá, hogy a nemesek családnévük mellé felvették annak a helységnek nevét, melyből a család származott, vagy amelyben a családnak nemesi birtoka volt. Később általánossá vált, hogy a nemességet előnévvel kérték és kapták. Téves azonban az a felfogás, hogy a nemesi előnév (az un. praedicatum) a nemesség szükséges kelléke lett volna.

⁴ Werbőczy István Hármaskönyve (Budapest, 1897) 6. cím, 1.§ (61-63 p.)

Itt jegyzem meg, hogy a jelen írás címében szereplő „miskolci” jelző nem nemesi előnév, ilyen előnevet, illetve tudomásom szerint bármilyen előnevet a családunk soha nem viselt. A „miskolci” jelzőt azért illesztettem az Izsó név elé, hogy családunkat megkülönböztethessem az egyébként viszonylag gyakori, ugyancsak Izsó vezetéknévet viselő más családoktól.

Az Izsó (Isó, Isoó) családnév gyakoriságáról

Családunk címeresleveléből tudjuk, hogy a nemesi címet szerző ősünket Isoó néven nevezték. Ez a név rövidült később Isó-vá, majd valamikor a 19. század első felében ebből alakult ki a ma ismert Izsó családnév.

Az Izsó családnév gyakoriságáról és eredetéről Melich János⁵ adott összefoglalást, a következők szerint:

„A XIII-XV. század emlékeiben gyakran előforduló személy- és helynév az Isou / Isó / Izsó ... (Isouteleke, Isoteluke, Isowrethe, Isow, Izow, Ysowlaka, Izsopallaga vel Isopallaga ...). Hogy ez Izsónak milyen az eredete, arra két nézet van. Az egyik ... a régi emlékekben található Isu írott alakot Josephusnak értelmezi, a másik ... az Izsó nevet vagy a Josephus-szal, vagy pedig az Esau-val tartja azonosnak ...”

⁵ Melich János: Szófejtések: Izsó (Magyar Nyelv, 1916. 194-195 p.). Az Isó név eredetéről emellett Grétsy László is írt egy cikket a Szabad Föld 2010. május 14-i számában (38 p.)

Ha megvizsgáljuk az Izsó családnév mai gyakoriságát, akkor azt látjuk, hogy nagyszámú Izsó család él Magyarországon és az ország minden részében található Izsók. Ez azonban nem jelenti azt, hogy minden Izsónak közös őse lenne, a Melich János féle magyarázat is arra utal, hogy egymástól elkülönült módon, több helyen is kialakulhattak egymással semmiféle rokonsági kapcsolatban nem álló Izsó családok. A mi családunk egyébként mindig Miskolchoz kötődött és alig-alig ismerek olyan rokont, aki ne Miskolcon vagy közvetlen környékén élt volna.

Izsó (Isó, Isoó) nevet viselő családok Magyarországon

Úgy gondolom, hogy lehetetlen vállalkozás lenne arra törekedni, hogy valamennyi Magyarországon élő Izsó családról megemlékezzem. A számos Izsó nevet viselő család körén belül azonban jelentős szűkítés érhető el, ha csak a nemesi címmel rendelkező családok körét veszem figyelembe.

Kempelen Béla⁶, továbbá a lábjegyzetekben forrásként felsorolt egyéb szerzők a következő, nemesi címet szerzett, Izsó családokat különböztették meg:

⁶ Kempelen Béla: Magyar nemes családok, V. kötet (Budapest, 1913) 198. és 210. p.

- A) Az Abaúj vármegyei Izsó család: címeres levelet 1599. április 1-jén Izsó András és Ambrus nyertek Rudolf királytól.⁷
- B) A „szini” vagy Torna vármegyei Isó család: címeres levelet 1603. január 23-án Isó András és Ambrus kapott Rudolf királytól. Kihirdette Torna vármegye. Ugyancsak Torna vármegye hirdette ki Isó Mihály 1668. január 10-én kapott címeres levelét is.⁸
- C) A „miskolci” (Borsod vármegyei) Isoó család, azaz az én családom: Isoó István címeres levele 1618. március 16-án kelt. Kihirdette Borsod vármegye 1619. május 16-án.⁹
- D) A Szatmár vármegyei Izsó család: Izsó Boldizsár és neje Balogh Katalin, valamint fiai Pál és György II. Mátyás királytól 1618. március 30-án kelt nemeslevelet kaptak. Kihirdette Szabolcs vármegye 1623 február 3-án.¹⁰

⁷ Kempelen Béla forrásként Abaúj vármegye levéltárát jelölte meg. Az adományosok nevének azonossága miatt gyanítom, hogy a B) pontban írt személyekkel lehetnek azonosak.

⁸ Forrás: Történelmi közlemények Abaúj-Torna vármegye és Kassa múltjából. (Kassa, 1910.) 1. 145. p.

⁹ Forrás: Borovszky Samu: Borsod vármegye története (Bp., 1906.) 207. p.; Áldásy Antal: A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának címereslevelei, III. kötet (Budapest, 1937) 107. p. 223. sorszám; Horváth Sándor: A m. kir. Országos Levéltárnak az 1886-1907. években bemutatott címeres nemeslevelek jegyzéke (Budapest, 1908): 242/1907. OL. szám alatt (23. p.); Dongó Gyárfás Géza (szerk.): Adalékok Zemplén vármegye történetéhez, XVI. kötet (Sátoraljaújhely, 1911) 306. p., 396. sorszám.

¹⁰ Forrás: Gorzó Bertalan: Szatmár vármegye nemes családjai (Nagykároly, 1910.) 53. p.; Lehoczky Tivadar: A leleszi konvent levéltárában őrzött nemeslevelek. In: Turul, XIII. k. (Budapest, 1895) 140. p.

- E) A Vas vármegyei Isó család: Címeres levelet II. Ferdinánd 1622. július 19-én Isó Mártonnak és feleségének Vértess Ilonának, gyermekeiknek Gergelynek, Imrének, Ilonának és Juditnak és testvérének Istvánnak adományozott. Kihirdette 1623. január 9-én Vas vármegye.¹¹
- F) A Zemplén vármegyei Isó család: Isó János, György és Mihály címeres levele kelt 1633. szeptember 24-én.¹²
- G) Élt egy Izsó nevű család Temes vármegyében is.¹³

Amint látható, a nemesi családok között is több Izsó család különböztethető meg akik eltérő időpontokban szerezték nemesi címüket és egymással általában nem álltak rokonságban. A különböző Izsó családok létezését a későbbi un. nemesség-vizsgálatok is megerősítették.

III. Károly király 1723. április 10-én - hogy nemességre hivatkozás címén minél kevesebben vonhassák ki magukat az adófizetési kötelezettség alól - az egész országra kiterjedőleg elrendelt egy kötelező érvényű nemesség-vizsgálatot (generalis nobilium investigatio). Azok kivételével, akiknek nemességük közismert volt, mindenki tartozott nemességét egy vármegyei bizottság előtt bizonyítani, illetve igazolni. A vizsgálatokat 1724-1730 között végezték el, nagyon sok hibával

¹¹ Forrás: Áldásy Antal: A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának címerlevelei, 1200-1868. (Budapest, 1904.) 121-122. p.; Balogh Gyula: Vas vármegye nemes családjai (Szombathely, 1901.) 75. p.

¹² Forrás: Siebmacher Wappenbuch des Adels von Ungarn, V. kötet (Nürnberg, 1894) 260. p.; Szirmay Antal: Notitia topographica, politica inlyti comitatus Zempleniensis (Pest, 1805) 113. p.

¹³ Lendvai Miklós Temes vármegye nemes családjai I—III. (Budapest, 1896-1899.) II. kötet, 178. p.

tarkítva. 1732-ben ezért újból el kellett rendelni az országos nemesi vizsgálatot. Ekkor már módosított és határozottabban körülírt szabályokat fogalmaztak meg, de a kancellária ismételen elégedetlen volt az eredménnyel. A kancellária harmadszor is elrendelte a nemesség országos vizsgálatát. Az újabb vizsgálat 1754-55-ben fejeződött be és eredményeképpen egy országos nemesi összeírás készült.¹⁴ Az összeírás adatai szerint Isó (Izsó) nevű nemesi családok éltek:

- a) Békés vármegyében,
- b) Borsod vármegyében,
- c) Esztergom vármegyében,
- d) Szatmár vármegyében,
- e) Torna vármegyében és
- f) Zala vármegyében.

Néhány adat a „miskolci” Izsó család eredetéről

Az eddig felsorolt Izsó családok mellett külön említést kell tennem a Győr és Zala vármegyében élő, „Babony-Bérczi” előnevet viselt Isoó családról is, mert ők a „miskolci” Isoó családból származnak. Reiszig Ede¹⁵ szerint ez a család *„Borsod vármegyéből származik, de idővel Vas és Zala vármegyékben is elterjedt. István 1618-ban kapott II. Mátyástól címeres*

¹⁴ Illésy János: Az 1754-55. évi országos nemesi összeírás (Budapest, 1902) 15, 27, 33, 100, 109 és 138 p.

¹⁵ Reiszig Ede: Győr vármegye nemes családai. In: Borovszky Samu: Győr vármegye (Magyarország vármegyéi és városai: Budapest, 1908) 435. p.

nemeslevelet, melyet Borsod vármegyében 1619-ben hirdettek ki. A család Babony-Bérczen (Borsod) volt birtokos, később Alsólendván (Zala), ahol most is az. Tagjai közül István, mint egy katonai ezred sebésze jött be Franciaországból és ez kapta a nemességet.”

A család tehát a C) alatt jelzett „miskolci” Isoó családból - azaz az én családomból - szakadt ki, de érdekes módon, legalább is az elmúlt bő egy évszázadban tudtommal semmiféle rokoni kapcsolatok nem voltak a két család között. Szüleim, nagyszüleim soha nem említették, hogy Alsólendván (ma: Szlovénia) vagy egyáltalán bárhol a Dunántúlon élnének rokonaink.

Reiszig Ede mindenesetre családom eredetével kapcsolatban két rendkívül fontos adatot is közölt a hivatkozott írásában:

- a) egyrészt azt, hogy az 1618-ban nemesi címet kapott Isoó István miskolci lakos eredetileg Franciaországból származott és hadsebészként került Magyarországra;
- b) másrészt azt, hogy a család Dunántúlra elszármazott ága fontosnak tartotta a „Babony-Bérczi” előnév viselését, amelyből szerencsénkre megtudhatjuk azt is, hogy a család kettészakadásának idején az Isoók Miskolc ma is Bábonyibérc nevet viselő területén voltak birtokosok.

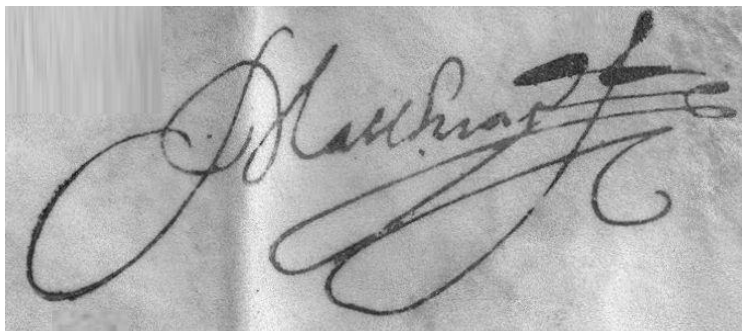
A katonai sebészekről annyit érdemes megjegyezni, hogy a zsoldoshadseregek mellett tevékenykedő fontos személyek voltak. A csapatokhoz már a középkorban is beosztottak sebészeket, illetve a sebészek munkáját segítő felcsereket és borbélyokat. Ismert az is, hogy már Mátyás király is uralkodása idején több esetben Magyarországra hozatott külföldi katonai orvosokat, sebészeket. Ez később, a török elleni harcok

időszakában sem lehetett ritkaság, így kerülhetett Magyarországra a mi családunk alapítója is.

Sajnos azt nem tudhatjuk, hogy ez mikor történt. Reiszig Ede pedig nem közölte azt sem, hogy milyen forrásból merítette az általa közölt adatokat. Erre vonatkozó adatot viszont sehol máshol nem találtam.

A Reiszig Ede által közölt adatok mindenesetre elégségesek ahhoz, hogy megállapíthassuk: a nemesi címet szerző ősünk volt családunk alapítója.

A család Miskolcon, a Bábonyibércen rendelkezett földbirtokkal és valószínűleg egy kúriával is. Édesapámtól tudom, hogy régen a család tulajdonába tartozott egy kúria a Bábonyibérc környékén és egészen az 1950-es évek erőszakos téjeszesítéséig számos földterület állt a család tulajdonában a Bábonyibércen és környékén, a Bedegvölgyben, a Kakas-hegyen, a Forrásvölgyben illetve a Galagonyáson.

A black and white photograph of a handwritten signature in cursive script. The signature is written on a light-colored, slightly textured paper. The ink is dark, and the strokes are fluid and connected. The signature appears to be 'Mátyás' followed by a stylized flourish.

II. Mátyás aláírása

Az Isoó család címeres levele

A II. Mátyás által 1618. március 16-án Bécsben adományozott, latin nyelven kiállított címereslevél eredetije ma is családunk féltve őrzött tulajdona¹⁶. Szövege a következő¹⁷:

*„Nos Matthias, Dei gratia electus Romanorum imperator semper augustus ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Sclavoniae, Ramae, Serviae, Gallitiae, Lodomeriae, Cumaniae Bulgariaeque etc. rex, archidux Austriae, dux Burgundiae, Styriae, Carinthiae, Carniolae, marchio Moraviae, dux Lucemburgae ac superioris et inferioris Silesiae, Wierthembergae et Thecae, princeps Sueviae, comes Habsburgi, Tyrolis, Ferreti, Kyburgi et Goritiae, landgravius Alsatie, marchio Sacri Romani Imperii supra Anasum, Burgoviae ac utriusque Lusatiae, dominus Marchiae Sclavonicae, Portus Naonis et Salinarum etc. memoriae commendamus tenore praesentium significantes quibus expedit universis, quod nos cum ad nonnullorum fidelium nostrorum praelatorum et baronum humillimam supplicationem nostrae propterea factam maiestati, tum vero attentis et consideratis fidelitate et fidelibus servitiis fidelis nostri agilis **Stephani Isoo**, quae idem Sacrae imprimis regni nostri Hungariae Coronae et deinde maiestati nostrae pro locorum et temporum varietate fideliter et constanter exhibuisse ac impendisse imposterum quoque se exhibere et impendere velle dicitur. Cum igitur ob hoc, tum vero ex gratia et munificentia nostra caesarea et regia, qua quosque*

¹⁶ Az oklevél digitalizált képét a kötet végén mellékelem.

¹⁷ Az oklevél szövegét Avar Anton tette közzé a Turul már említett számában (173-174 p.)

de nobis et Republica Christiana benemeritos ac virtutis colendae studiosos, antecessorum nostrorum divorum quondam Hungariae regum exemplo prosequi, eisque certa virtutum suarum monimenta, quae ad maiora quoque praestanda eos incitare possint, decernere consuevimus, eundem igitur Stephanum Isoo ac per eum Ursulam Kirali uxorem, item Georgium similiter Iso filium, uxoremque eius Dorotheam Danchyk, necnon filios suos Joannem et Stephanum ac Annam Iso filiam, alterum dicti Stephani Iso filium Michaelem consortemque suam Catharinam Lengiel, simul filios Ambrosium et Martinum Iso, tertium porro dicti saepedicti Stephani Iso filium Andream et filiam eius Catharinam Iso maritumque ipsius Martinum Czako, item Stephanum Feoldes ac uxorem eius Elizabetham Iso filiamque Annam Iso, de regiae nostrae potestatis plenitudine et gratia speciali in coetum et numerum verorum atque indubitatorum dicti regni nostri Hungariae et partium ei subiectarum nobilium duximus aggregandos, annumerandos et adscribendos, annuentes et ex certa nostra scientia animoque deliberato concedentes, ut ipsi a modo imposterum futuris ac perpetuis semper temporibus omnibus illis gratiis, honoribus, indultis, privilegiis et libertatibus, quibus ceteri veri antiqui et indubitati regni nostri Hungariae et partium ei subiectarum nobiles hactenus quomodolibet de iure vel consuetudine usi sunt et gavisi, utunturque et gaudent, uti, frui et gaudere possint, haeredesque et posteritates ipsorum utriusque sexus universae valeant atque possint. In cuius quidem nostrae erga [ipsos] exhibitae gratiae et clementiae ac liberalitatis testimonium veraeque nobilitatis signum haec arma sive nobilitatis insignia: scutum videlicet milita[re erectum in] duas partes divisum, in superiori supra viridem campum integer gryphus, inferio[ri d]extra v[om]er supra

rubrum campum, sinister vero campus quasi candens conspicitur; scuto incumbentem galeam militarem apertam, regio diademate, ex quo gryphus inguinetenus, expansis alis, ore hianti, pede utroque rursum, instrumentum aratri vomerem gestans visitur; a summitate vero sive cono galeae laciniis seu lemniscis, dextris nigris et aureis, sinistris rubris et argenteis in scuti oram fluitantibus, quemadmodum haec omnia in principio seu capite praesentium literarum nostrarum pictoris artificiosa manu recte depicta esse cernuntur, eidem Stephano Isoo ac per eum superius nominatim specificatis personis ipsorumque haeredibus et posteritatibus utriusque sexus universis gratiose danda duximus et conferenda, decernentes et ex certa nostra scientia animoque deliberato concedentes ut ipsi a modo imposterum futuris ac perpetuis semper temporibus eadem arma sive nobilitatis insignia, instar aliorum verorum et indubitatorum dicti regni nostri Hungariae et partium ei subiectarum nobilium, sub iis iuribus, praerogativis, indultis, libertatibus et immunitatibus, quibus iidem vel natura, vel vero ex consuetudine usi sunt et gavis, utunturque ac gaudent, ubique in proeliis, certaminibus, hastiludiis, torneamentis, duellis, monomachiis ac aliis omnibus et quibusvis exercitiis militaribus et nobilitaribus, necnon sigillis, velis, cortinis, aulaeis, annulis, vexillis, clypeis, tentoriis, domibus et sepulchris, generaliter vero in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub merae, vetustae ac syncerae nobilitatis titulo – quo eos ac haeredes ipsorum utriusque sexus universas ab omnibus cuiuscunque status, dignitatis, conditionis et praeeminentiae homines existant, dici, nominari, haberique et reputari volumus et mandamus – ferre, gestare, illisque uti, frui et gaudere possint ac valeant, haeredesque et posteritates ipsorum utriusque sexus universae valeant atque possint, imo nobilitamus,

damus et concedimus praesentium per vigorem. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam praesentes literas nostras duplici sigillo nostro, quo ut rex Hungariae utimur, impendenti communitas eidem Stephano Isoo ac dictis eius, ipsorumque haeredibus et posteritatibus utriusque sexus universis gratiose dandas duximus et concedendas. Datum per manus fidelis nostri nobis syncere dilecti reverendissimi in Christo patris domini Petri Pázmány, archiepiscopi Strigoniensis, locique eiusdem comitis perpetui, primatis Hungariae, legati nati, summi secretarii cancellarii et consiliarii nostri, in civitate nostra Vienna Austriae, die decima sexta mensis Martii anno Domini millesimo sexcentesimo decimo octavo, regnorum nostrorum Romani sexto, Hungariae et aliorum decimo, Bohemiae vero anno octavo. Reverendissimis ac venerabilibus in Christo patribus dominis, dicto Petro Pázmány, ecclesiae metropolitanae Strigoniensis et Demetrio Naprághy Colocensis et Bachiensis ecclesiarum canonice unitarum archiepiscopis, comite Joanne Erdeody de Moniorokerék electo Agriensis, Joanne Thelegdy Varadiensis, Petro Domyttrovith Zagrabiensis, Francisco Erghelio Wesprimiensis, praefato Demetrio Naprághy administratore Jauriensis, Valentino Léeépés Nittriensis, Paulo Almassy Vacziensis, Joanne Pyber Quinqueecclesiensis, Matthia Herovitio electo Chanadiensis, Ladislao Maytheni electo Sirmiensis, Paulo David electo Tininiensis, Thoma Balasffy electo Boznensis, fratre Alphonso de Requesens Rosonensis et fratre Joanne Baptista Agatich Segniensis et Modrusiensis ecclesiarum episcopis ecclesias Dei feliciter gubernantibus, item spectabilibus ac magnificis, officio palatinali vacante, comite Sigismundo Forgách de Ghymes iudice curiae nostrae, comite Nicolao Thersachky de Frangepanibus regnorum nostrorum Dalmatiae, Croatiae et

*Sclavoniae bano, comite Thoma Erdeody de Moniorokerék
tavernicorum, Francisco de Bathian agazonum, Andrea Doczy
de Nagyluchie cubiculariorum, Thoma Zechy de Rhymazéch
dapiferorum, Georgio Drugett de Homonna pincernarum,
Petro de Rewa curiae nostrae magistris, honore ianitorum
nostrorum regalium magistri vacante ac Stephanum Palffy de
Erdeöd comite Posoniense, ceterisque quam plurimis regni
nostri Hungariae comitatus tenentibus et honores.*

Matthias

Petrus Pazmany

archiepiscopus Strigoniensis etc.

Laurentius Ferenczffy

A címereslevél alsó felhajtásának (plica) belső szélén olvasható:

*„Arma et nobilitatio Stephani Iso, commendatorem habet
comitatum Hewesiensem”*

A plicán: *„Anno Domini 1619 die decima sexta mensis Maii in
sede sigillatoria comitatus Borsodiensis, in possessione Edelin
celebrata praesentatae publicataeque sunt praesentes literae
armales, generoso Paulo Zirmai seniore vicecomite, necnon
egregiis Joannis Zendy, altero Joanne Lakos et Michaelae Zirmai
iudicibus nobilium [eisdem?] c[omitatus?]ibus existentibus et
constitutis.*

Nicolaus Miskolczy

notarius comitatus Borsodiensis manu propria”

Hála dédapámnak, a címereslevél magyar fordítását is ismerjük, családunk őrzi azt a díszes magyar fordítást is, melyen a következők olvashatók:

„Ezen nemeslevelet ősi emléknék okáért fordíttatta 1909 évben Isoó István, ki született 1857-ben; úgy ő maga, mint István és György nevű fiainak 1907 évben a magyar kir. belügyminiszter által kiadott magyar nemességi igazolásoknak emlékére.

*Latin eredetiből fordította: Miskolczi Simon János levéltárnok
Az eredetihez hasonlóan leírta és lefestette: Várallyay Alajos*

Miskolcz, 1909. március 15.”

Az oklevél szövege a következő:

„Mi Mátyás, Isten kegyelméből fenséges és választott római császár és Németország, Csehország, Dalmácia, Horvátország, Szlavónia, Rama, Szerbia, Galícia, Lodomeria, Cumánia, Bulgária, stb. királya, Ausztria nagyhercege, Burgundia, Stájerország, Karinthia, Krajna hercege, Morvaország őrgrófja, Luxemburg, Felső- és Alsó-Szilézia, Würthemberg és Theka hercege, Svábsország fejedelme, Habsburg, Tirol, Ferzel, Kiburg és Görcz grófja, Elzász tartománygrófja, a római szent birodalombeli Anas feletti és Felső- és Alsó-Lausitznak őrgrófja, a Szláv őrgrófság, Naon kikötőjének és a sóaknáknak ura, stb.

Emlékezetül adjuk ezen levelünk rendében, kijelentvén mindenneknek, akiket illet.

*Hogy egyrészt némely egyházi főrendű és országgyűlés híveink alázatos kérelmére, másrészt tekintetbe és fontolóra véván hívünk szabados **Isoó István** hűségét és hű szolgálatait, melyeket ő részint Magyarország szent koronája, részint királyi*

felségünk érdekében alkalom- és időszerűleg híven és állandóan bebizonyított és teljesített és a jövőben is bebizonyítani és teljesíteni ígér. Mindezért, mind pedig mivel császári és királyi kegyelmünk és bőkezűségünkől - mellyel mindazokat, akik irántunk és a keresztyén anyaszentegyház iránt magukat érdemesekké tették és az erények gyakorlására törekednek, a megdicsőült elődeinknek, Magyarország hajdani fenséges királyainak példáját követve figyelemben tartani s nekik az ő vitézségük biztos emlékezetére, mely őket még nagyobb tettek véghezvitelére is lelkesíthesse - intézkedni szoktunk:

azért ezen Isoó Istvánt és általa feleségét Királj Orsolyát, hasonlóképen fiát Isoó Györgyöt és ennek feleségét Danchyk Dorottyát s fiaikat Isoó Jánost és Istvánt és leányukat Annát, - az említett Isoó Istvánnak másik fiát Mihályt, ennek feleségét Lengiel Katalint s fiaikat Isoó Ambrust és Mártont, - továbbá a többször említett Isoó Istvánnak harmadik fiát Andrást s ennek leányát Isoó Katalint és férjét Czakó Mártont, - úgyszintén Feöldes Istvánt és nejét Isoó Erzsébetet és leányát Isoó Annát királyi kegyelmünk teljességéből és különös kegyelmünkől Magyarországunk és az ahhoz kapcsolt részek igaz és kétségtelen nemeseinek gyülekezetébe és sorába felveendőknak, számítandóknak és beírandóknak határoztuk.

Helyeselvén s biztos öntudatunk és szabad elhatározásunknál fogva megengedvén, hogy ők mostantól fogva a jövőendőben és örök időig mindazon kedvezményekkel, címekkel, engedményekkel, kiváltságokkal, szabadalmakkal, jogokkal és mentességekkel, melyekkel Magyarországunk és kapcsolt részeinek nemesei törvény vagy jogszokás szerint mind ezidáig éltek és bírtak, vagy élnek és bírnak, - ők is éljenek és bírjanak s azokkal

örököseik és azok mindkét nemen lévő utódai is éljenek és bírjanak.

Ugyancsak ezen irántuk kimutatott kedvezésünk, kegyelmünk és jóindulatunk bizonyítékául igaz nemességük jeleként ezen címert vagyis nemesi jelvényt, úgymint:

egyenesen álló, kétfelé osztott katonai pajzs, melynek felső, zöld mezejében egy egész grif áll, az alsó rész jobboldali piros mezejében ekevas szemlélhető, a baloldali mező fehérnek látszik. A pajzsra helyezett nyílt, hadi sisakon királyi korona van, melyből növekvő grif emelkedik, kiterjesztett szárnyakkal, tátott szájjal, első lábaival ekevasat tartva. A sisak tetejéről vagy csúcsáról szalagok vagy foszlányok omlanak le, jobbról fekete és arany, balról vörös és ezüst színekben, amint mindezeket jelen levelünk elején vagy fejetén képírónk művészi keze által lefestve szemlélhetjük.

ezen Isoó Istvánnak és általa a fentebb név szerint megemlített személyeknek, örököseiknek és mindkét nembeli utódaiknak kegyelmesen adományozni határoztuk.

Elrendeljük s biztos öntudattal és szabad elhatározással megengedjük, hogy ők ezután a jövőben és örök időken át ezen címert vagy nemesi jelvényt Magyarországunk és kapcsolt részeinek többi igaz és kétségtelen nemeseihez hasonlóan ugyanazon jogok, kiváltságok, engedmények, szabadalmak, mentességek élvezetében, amelyeket azok akár természetből fogva, akár ősi szokás szerint bírtak és élveztek vagy a jelenben bírnak és élveznek, mindenütt: csatákban, viadalokban, ütközetekben, dárdajátékokban, vitézi tornákban, vívásokban párbajokban és más összes és egyenkinti s akármely katonai és nemesi gyakorlatokban, nem különben pecsételen, zászlókon,

kárpitokon, szőnyegeken, lobogókon, gyűrűkön, pajzsokon, bárminemű épületeken és síremlékeken, általában pedig a dolgok és foglalatosságok minden nemeiben a tiszta, igaz és régi nemesség címe alatt, mellyel hogy azok és mindkét nem-beli utódaik minden bármely rangú, méltóságú, állású és kitűnőségű emberek által elismertessenek, mondatni, neveztetni, tartatni és becsültetni akarjuk - és parancsoljuk, hogy azt viselhessék, hordhassák és örököseik, valamint ezeknek mindkét nemén lévő utódai is élvezhessék.

Végül megnemesítjük, adományozzuk és engedélyezzük jelen levelünk erejénél fogva. Ezen dolognak emlékezetére és állandó erősségére ezen levelünket kettős függő pecsétünkkel megerősítve, melyet, mint Magyarország királya szoktunk használni, ezen Isoó Istvánnak és az ő említett örököseinek és mindkét nemű utódainak kegyelmesen kiadni és engedélyezni elhatároztuk.

Kelt a mi különösen kedvelt hívünk, a Krisztusban főtisztelendő atyánk, Pázmány Péter esztergomi érsek, ezen hely örökös főispánja, Magyarország primása, főkövetünk, titkos jegyzőnk és tanácsosunk keze által Bécs városunkban Ausztriában márczius hó 16-ik napján, az Úr ezerhatszáztizennyolczadik esztendejében, római császárságunk hatodik, magyar királyságunk tizedik és cseh királyságunk nyolczadik évében.

Főtisztelendő és Krisztusban tiszteletes atyánknak, a nevezett Pázmány Péter úrnak az esztergomi székesegyház és Naprághy Demeter a kalocsai és bácsi törvényesen egyesült egyházak érsekségében, monyorókeréki gróf Erdeődy János választott eg-ri, Thelegdy János váradi, Domyttrovith Péter zágrábi, Erghelius Ferencz veszprémi, a már említett Naprághy Demeter győri hivatalvégző, Leépes Bálint nyitrai, Almássy Pál vácz,

Syber János erdélyi, Herovitius Mátyás választott csanádi, Maythéni László választott szerémi, Dávid Pál választott tinnini, Balásffy Tamás választott bosznai, Requesusi Alfonz testvér választott rosoni és Agatich Péter János testvér rengi és modrusi egyházak püspökségében, kik az Úr anyaszent-egyházait híven kormányozzák. Hasonlóképen tekintetes és nagyságos ghymesi gróf Forgách Zsigmond nádorispánunk, gróf Frangepáni Thersachky Miklós országbíránk, monyoró-keréki gróf Erdeődy Tamás Dalmát, Horvát és Szlavón országunk bánja, Bathiáni Ferencz tárnokmester, nagylucei Dóczy András főlovászmester, rhymaszéchi Széchy Tamás fő-kamarás, Homonnai Drugett György főasztalnok, Réwai Péter főpohárnok, - főudvarmesterünk főajtónállói hivatalában és erdeői Pálffy István pozsonyi gróf és Magyar királyságunk több számos főispánságait és hivatalait viselőik idejében.

*Mátyás
m. k.*

*Pázmány Péter
m. k. esztergomi érsek*

*Ferenczffy Lőrinc
m. k. irnok"*

A plica szövege magyarul a következő:

„Isoó István címere és nemesítése. Ajánlója Heves vármegye. Az Úr 1619-ik esztendejében május havának 16-ik napján. Borsod vármegyének Edelin községében tartott közgyűlésében előmutattatott és kihirdettetett ezen címeres nemeslevél nemperes id. Zirmaj Pál alispán, nemkülönben Zendy János, Lapos János és Zirmaj Mihály szolgabírák alatt.

*Miskolczy Miklós
m. k. Borsod vármegye jegyzője"*

Az armális II. Mátyás címereslevelei közül kiemelkedő értékű darab, amelyet nemcsak kettőspecsétje, hanem gazdag lapszéli díszítőfestése is különlegessé tesz. A címereslevél felső szélén, valamint jobb- és baloldalán ugyanis reneszánsz stílusú, színes ornamentika fut végig, zöld indák közötti virágdíszítéssel, madarak és más lények ábrázolásával stb.

A címereslevél bal felső sarkában lévő címerábrázolás¹⁸ a külső borítólapon, a címer vázlatos rajza a belső borítólapon, a címereslevél egésze pedig a hátsó borítólapon látható.

Az oklevelet II. Mátyás magyar királyi kettőspecsétjével erősítették meg.

A királyi kettőspecsét előlapja és hátlapja

¹⁸ A címerkép eltér az oklevélben olvasható leírástól. Felül a kétfejű sasos császári címer, alul pedig a koronás magyar, valamint a cseh címer látható rajta.

Családunk generációi a családalapítástól napjainkig

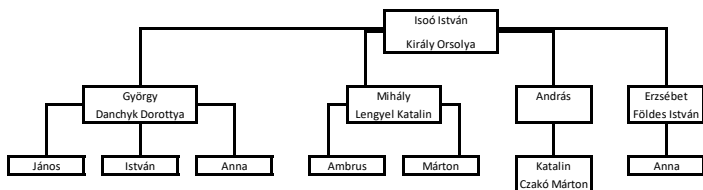
Az Isoó család alapításától kezdve - a rendelkezésemre álló adatok figyelembevételével - napjainkig 16 generációról beszélhetünk. Az alábbiakban röviden vázolom a legfontosabb, általam ismert erre vonatkozó adatokat.

1. generáció:

A családot alapító Isoó István valószínűleg az 1550-es években születhetett. Azért gondolom így, mert 1618-ban, amikor nemesi címet kapott - az oklevél felsorolása szerint - harmadik fiának (Andrásnak) leánya már férjezett volt. Ebből kiindulva vélem úgy, hogy a családalapító gyermekeinek legkésőbb az 1580-as évek első felében meg kellett születniük és nyilván ezt megelőzően kötött házasságot a miskolci Király Orsolyával.

Elfogadva Reiszig Ede közlését, miszerint Isoó István Franciaországból hadsebészként került Magyarországra, vélhetően az 1570-es évek török ellenes harcaiba kapcsolódhatott be. Akár az sem zárható ki, hogy hugenotta hite készíthette az 1572-es Szent Bertalan éji mészárlást követően menekülésre Franciaországból. Mindenesetre – tudomásom szerint - családom tagjai kezdettől reformátusok voltak.

A címeres levél név szerint felsorolta családjának tagjait, fiait, lányát és unokáit is.

Az Isoó család tagjai 1618-ban

Bizonyos, hogy Isoó István vagyonos ember lehetett, különben nem lett volna képes megfizetni a különösen gazdag díszítésű címereslevelet. Avar Antont idézve¹⁹ „A kettőspeccséttel való megerősítés ténye, valamint az oklevél igen díszes volta arra mutat, hogy az Izsó família nem lehetett rossz anyagi helyzetben, hiszen törvény szabta meg, hogy az arannyal díszített írásért felárat, a kettőspeccséttel való megerősítettéért pedig dupla taksát kellett fizetni. Eszerint egy birtokadomány nélküli címeres nemeslevélért a 17. század elején elméletileg 25 forintot kellett fizetni, díszes, részben aranyozott megíratása pedig négy forintba került, ami a kettőspeccsét miatti dupla taksával számolva ötven forint fölötti végösszeget eredményezett egyetlen armálisért. Hogy az Izsó család ténylegesen mennyit fizetett az itt ismertetett oklevélért, arról nincsenek adataink, de amennyiben a teljes taksát megfizettették velük – ami sokszor a kancellár személyes döntésén múlt –, az komoly összeget tett ki. Nem véletlen, hogy a II. Mátyás által kiadott magyar címereslevelek között a kettőspeccséttel megerősítettek aránya mindössze 10%, a lapszédísszel ellátottaké pedig ennél alig valamivel több.”

¹⁹ Turul, 2019. évi 4. sz. 173 p.

2. generáció:

Isoó István gyermekeinek nevét a címereslevélből ismerjük: Isoó György, Mihály, András és Erzsébet vélhetően az 1580-as években születhettek.

Egy 1626-ból fennmaradt miskolci összeírás szerint Isoó Mihály 41 másik miskolci nemessel, továbbá 33 katonával együtt megtagadta a jobbágyi kötelezettséget képező dézsmafizetést.²⁰ A listában szereplő Isoó Mihály a nemesi címet szerző Isoó István második fia volt, a dézsmafizetésre kötelezés pedig valószínűleg abból eredhetett, hogy armális nemes révén jobbágyteleknek számító földterületen gazdálkodhatott.

3. generáció:

Isoó János, István és Anna; Isoó Ambrus és Márton; valamint Isoó Katalin és Isoó Anna neveit ugyancsak a címereslevélből ismerjük. Ők valamennyien 1600 és 1618 között születhettek. Egyéb adatokat róluk sajnos nem találtam.

4. generáció:

Erről a generációról, melynek tagjai az 1640-es években születhettek, alig rendelkezem adatokkal. 1663-ban és 1664-ben Miskolc város kincstartói (thesaurarius vagy perceptor proventuum oppidi) tisztségét Isoó András töltötte be.²¹ Feltűnik

²⁰ Forrás: Dobrossy István (főszerk.): Miskolc története II. kötet (Miskolc, 1998.) 367. p.

²¹ Ugyanott 396 p.

még a neve 1670-ben is.²² Sajnos ezekből az adatokból nem lehet megállapítani, hogy Isoó András kinek volt a le-
származottja, ezért a fenti családfa ábrázolás nem folytatható.

5. generáció:

E generáció tagjai az 1670-es években születhettek. 1702-ben a miskolci „Kötél Könyv”²³ bejegyzése szerint a Szirma utca (ma: Arany János utca) 73-79. számú köteleibe tartozó fundusok²⁴ tulajdonosai között szerepel Isó István (74. kötel), Isó Ambrus (75. kötel), valamint Isó Gergely és István (76. kötel) is.²⁵ Emellett a Pap-szeri és Toronyaljai taksás házhelyek tulajdonosainak névsorában Isó Mihály nevét is olvashatjuk.²⁶

II. Rákóczi Ferenc miskolci gyalogseregének 1706-ban készült összeírásában feltűnik Isó István, Isó Gergely és Isó János neve, sőt Isó István és Isó Gergely az 1708-ban készült összeírásban is szerepel.²⁷

²² Szendrei János: Miskolcz város története és egyetemes helyirata, II. kötet (Miskolc, 1904) 242 p.

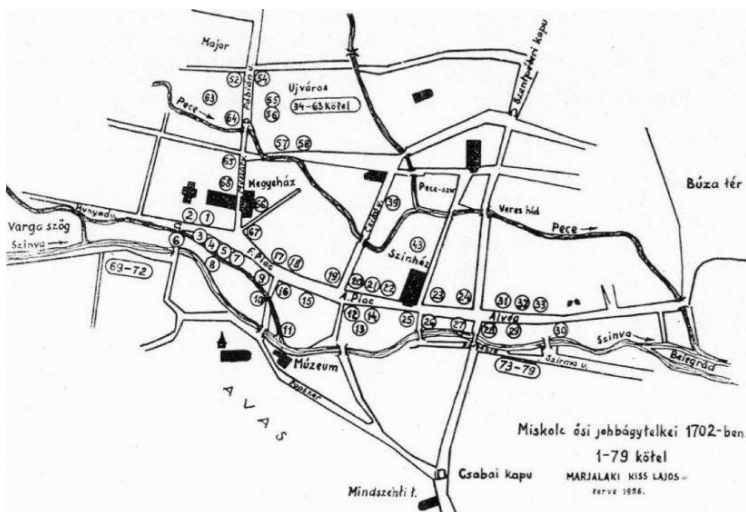
²³ Ez az 1702-ben megkezdett összeírás volt az első teljes jegyzék a város valamennyi ingatlanáról, beleértve a Miskolc határában található összes háztelket, szántóföldet, rétet, kertet, szőlőt, pinceházat, illetve hegyoldalakra vájt pincéket is.

²⁴ fundus: udvarral rendelkező ház vagy házhely

²⁵ Marjalaki Kiss Lajos: Miskolc régi mellékutcai. In: Herman Ottó Múzeum Évkönyve II. (Miskolc, 1958) 149. p. és Marjalaki Kiss Lajos: A miskolci Kötél Könyv 1702-ből. In: A Miskolci Herman Ottó Múzeum Közleményei 3. (Miskolc, 1956) 45. p.

²⁶ Marjalaki (1956) 47 p.

²⁷ Szendrei III. kötet (Miskolc, 1890) 421., 423., 424. és 429-430. p.

Miskolc térképe a „Kötél Könyv” adatai szerint²⁸

1717-ben Isó Dorottya 30 „rénes forintért” eladta bedegvölgyi szőlőjét Gundelfinger Jánosnak és nejének.²⁹

Miskolc város nemeseinek 1724-ben történt összeírásában Isó Gergely, Mihály, István és János kerültek megnevezésre.³⁰

6. generáció:

Borsod vármegye nemeseinek 1754-55-ben készült névjegyzékében Isó Ambrus, András, István, két János, Mihály,

²⁸ Marjalaki (1956) 41. p.

²⁹ Szendrei, II. kötet 515. p.

³⁰ Bodnár Tamás: Borsod vármegye miskolci járásának nemességvizsgálata (1724-1730). In: A Herman Ottó Múzeum Évkönyve LI. (Miskolc, 2012) 141-152. p.

valamint István özvegye szerepelnek.³¹ A legidősebbek közülük 1700 körül születhettek.

7. generáció:

Erről a generációról (az 1730-as években születettekről) ugyancsak alig rendelkezem adatokkal. 1767-ben Isó György feleségül vette Zachariás János özvegyét, Csörsz Katalint. 1798. január 24.-én vélhetően az időközben megözvegyült Isó György újra nősült és feleségül vette Forgó Susannát.³²

8. generáció:

1789. február 11.-én Isó Ambrus és Bíró Susanna, február 23.-án pedig Isó György és Ria Erzsébet házasságot kötöttek.³³

1792. január 18.-án ifjú Isó János és Németh Susanna kötöttek házasságot, majd 1795. december 15.-én megszületett leányuk, Isó Borbála.³⁴ A miskolci kötelkönyv 1793-ból származó bejegyzése szerint a Szirma (ma: Arany János) utca 244. sz. alatti fundus tulajdonosai Isó István és Isó Györgyné voltak.³⁵

³¹ Illésy János: Az 1754-55. évi országos nemesi összeírás (Budapest, 1902) 27. p.

³² Forrás: diósgyőri református anyakönyv

³³ Forrás: az 1781-től vezetett miskolci református házassági anyakönyv

³⁴ Forrás: diósgyőri és miskolci református anyakönyvek

³⁵ Marjalaki Kiss Lajos: Miskolc régi mellékutcai. In: Herman Ottó Múzeum Évkönyve II. (Miskolc, 1958) 151 p.

1795. január 14.-én ifjú Isó András és Aczél Borbála házasságot kötöttek. 1797. január 18.-án Isó Zsuzsanna férjhez ment ifj. Diószeghi Józsefhez. 1804. január 9.-én Isó György és Fejér Borbála kötöttek házasságot. 1804. február 14.-én pedig Isó András vette feleségül Bátori Mihály özvegyét, Simon Erzsébetet.³⁶

Részlet Miskolc Adler Károly által 1884-ben kiadott térképéről³⁷

³⁶ Forrás: diósgyőri és miskolci református anyakönyvek

³⁷ A térképen ponttal jelöltem az Iszó porta helyét.

Családi krónika.

Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál ő benné;
és ő megselekeszi.

Zsolár 87. 5.

Nemes.

Izsó István sz. 1798 Február
2. an Mh. 1888 Március 16. an

Izsó József sz. 1814 Október

3. an Mh. 1892 Szeptember 23. an

Debrecenyi Lórána sz. ¹⁸³⁰ ~~1818~~

Március 4. an Mh. 1892 Szept. 24. an

Házass. életét iltek 44 Évet

Katona Borbála sz. 1818 Márc.

11. an Mh. Május 11. an 1894²⁴ ében

Balogh István József sz. 1814

Május 31. mh. 1902 Március 2. an

Vadány György né 22 Izsó István

Lórána sz. 1864 János 13. an

Mh. 1933 Március 4. an

Házasságoknál 51 Év Ében

A „Családi krónika” első lapja Izsó Borbála (1870-1969)
bibliájából

9. generáció:

Szépapám, az 1798. február 2-án született Isó István generációja.³⁸ 1821-ben feleségül vette Somodi Zsuzsannát. Vagyonos ember volt. Ő lehetett az, aki nagymamám meséje szerint több alkalommal is elutazott Párizsba és Velencébe „kaszinózni”. 1888. március 16-án halt meg.

10. generáció:

Ükapám, Izsó József 1824. október 3-án született és 1892. szeptember 23-án halt meg. Felesége Debreczeni Zsuzsanna volt. Testvére Isó Erzsébet 1828. március 3.-án született.

A család az 1848-49. évi szabadságharc idején a vagyon egy részét hadirészevényekbe fektette, amely a szabadságharc bukásával elúszott. Állítólag ekkor kezdődött meg a legértékesebb ingatlanok eladogatása. Ebben az időben adták el a már említett kúriát is és a család ezután költözött a Szent György (ma: Fazekas) utca 16. sz.³⁹ alatti ingatlanba. Az ingatlant balról közvetlenül a „Pecze-árok” határolta.

11. generáció:

Dédapám, Izsó István 1857. február 24.-én született. Egy 1944. február 16.-án kelt születési anyakönyvi kivonat szerint keresz-

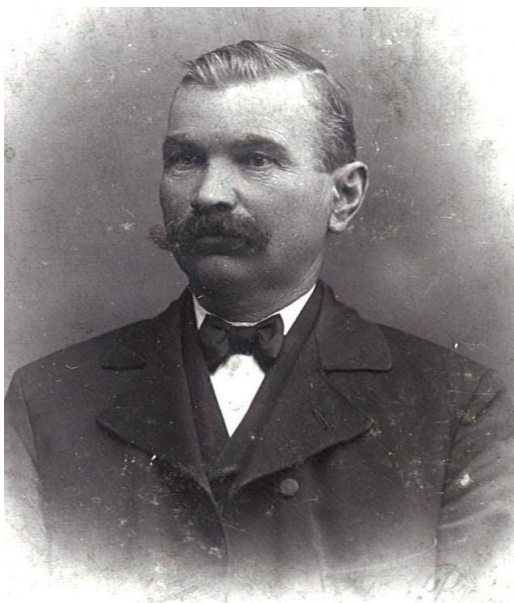
³⁸ Forrás: Miskolci református anyakönyvek és a család által vezetett un. „Családi krónika”

³⁹ A ház és udvar helyén ma a Fazekas utcai Általános Iskola található.

telése a miskolci református egyház előtt történt 1857. február 26.-án (keresztszülők: Kazinczy Nagy Gábor és Izsó Zsuzsánna).

1880. június 2.-án házasságot kötött a 18 éves Csorba Zsuzsannával (Született: 1863. február 4.-én, keresztelték február 5.-én, szülei: Csorba János és Kormos Juliánna, keresztszülei: Vadnay Mihály és Kormos Zsuzsánna voltak).

Nagy vagyonnal rendelkezett, több ház tulajdonosa volt: a Fazekas utcai házon kívül, a Palóczy utcában (a későbbi Központi Leánykollégium területén), valamint a Sánc (később Árpád) utcában, továbbá a Szirma (Arany János) utcában. Ezen kívül mintegy 100-120 holdon gazdálkodott.

Izsó István (1857-1918)

Alapító tagja és pénztárnoka volt az 1897-ben alakult „Miskolczi mezőgazdák társas egyletének”.

A miskolci Ellenzék c. napilap 1903. július 14-én megjelent számának híre szerint „a miskolczi ev. ref. egyház vasárnap délelőtt 11 órakor közgyűlést tartott, mely alkalommal ... tizenegy presbytert⁴⁰ választott”. A megválasztott személyek egyike dédapám volt.

Ugyanennek a lapnak 1905. október 19-én megjelent száma közölte az előző napon történt városi képviselőválasztások eredményét. A híradás szerint a IX. választási kerületben dédapámat választották az 5 rendes tag egyikének.

A miskolci Esti Lap 1913. október 19-i számában adott hírt arról, hogy a város elkészítette a virilisek⁴¹ új névjegyzékét, melyben a hat új virilis között dédapám is szerepelt.

A miskolci Esti Lap 1915. november 9-én megjelent számában cikket közölt „Az adóhivatal összeállította az 1915. évi legtöbb adót fizetők névjegyzékét” címmel, melyben 1170,12 korona adóval dédapám a középmezőnyben szerepelt.

1918. július 16.-án agyvérzésben halt meg. Halálának oka az volt, hogy 40 000 korona hadikölcsönt jegyzett le, de a Bank csődbe jutott és a pénz, a családi vagyon jelentős részével együtt odaveszett.

⁴⁰ a lelkész mellé választott, világiakból álló döntéshozó testület (presbitérium) tagja

⁴¹ a legtöbb adót fizető vagyonos polgárok

12. generáció:

Dédapámnak öt gyermeke volt: két fiú, Izsó István (Született: 1889. április 8.-án) - az én nagyapám - és Izsó György, valamint lányai Csorba Istvánné sz. Izsó Zsuzsanna és Berecz Józsefné sz. Izsó Júlia. Az ötödik gyermek még gyermekkorban meghalt.

Nagyapám 1914. június 6.-án házasságot kötött Kormos Erzsébettel (született: 1895. január 1.-én, Kormos Ambrus és Lővey Zsuzsanna gyermekeként).⁴² Az I. világháború idején nagyapámat is besorozták és Isonzó környékén teljesített szolgálatot. Dédapám igyekezett mindent elkövetni, hogy hazahozza őt, mert nagyanyám ekkor már várandós volt, de ez nem sikerült.

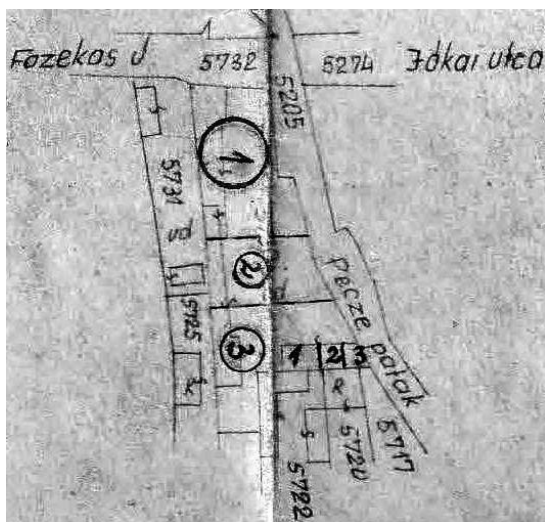

Nagyapám 1926-ban

⁴² Az esküvőről a Miskolczi Napló 1914. június 9-i számában közölt tudósítást.

Dédapám halálát követően a családi birtokot a négy gyerek között felosztották. Az addig egy kézben lévő családi vagyon ezzel szétforgácsolódott.

Nagyapám egész életében földműves gazdálkodóként dolgozott. Egy 1956. szeptember 29.-én kiállított részjegy adatai szerint a Miskolc és Vidéke Földművesszövetkezet tagja volt és a 22. számú tagnyilvántartási sorszám alatt volt bejegyezve, ahová a Földművesszövetkezeti részjegykönyv bejegyzése szerint 1950. január 10.-én lépett be. A Szövetkezet 1956-ban megszűnt, majd 1961-ben alakult újjá Alkotmány, később Egyetértés MgTSz. néven.

A Fazekas u. 16. sz. alatti ingatlan állapotrajza 1957-ben⁴³

⁴³ A rajzon 1. számmal az Izsó István, 2. számmal az Izsó Irma, 3. számmal pedig az Izsó György és családjaik használatában álló tulajdonrészek vannak jelölve.

Nagyapám 1971. március 25.-én halt meg, 1964-től viselt súlyos szív- és tüdőbetegségének következtében. Édesapám orvosként minden tőle telhetőt elkövetett, hogy életét meghosszabbítsa. Nagyszüleim ekkor már a Petőfi u. 16. sz. alatti bérlakásba kényszerültek, mert a Fazekas utcai ingatlant az Általános Iskola és a Büntetés-végrehajtási Intézet építése miatt a 60-as évek elején kisajátították.

13. generáció:

Édesapám, Dr. Izsó István 1925. október 31-én született. Négy leánytestvére volt: Antal Gyuláné, sz. Izsó Júlia (1918-2000), Fűzy Tamásné, sz. Izsó Jolán (1921-2003), Forrai Jánosné, sz. Izsó Klára (1923-2010) és Katócs Kálmánné, sz. Izsó Ilona (1928-2013). Nagyszüleim első gyermeke, Erzsike még 1919. november 24-én, életének negyedik évében elhunyt.

Szüleim 1956-ban

Ő volt az első a családból, aki továbbtanult és 1953. augusztus 6-án kézhez vette orvosi diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen. Néhány nappal később, 1953. augusztus 10-én kötött házasságot édesanyámmal, Lipták Piroskával (1929. szeptember 10. – 2012. október 2.).

Pályafutását általános orvosként kezdte, majd belgyógyász-reumatológus szakorvosként folytatta Miskolcon (1953-1962). 1962–1967 között Edelényi Rendelő Intézet igazgatója; 1967-1979 között a miskolci Társadalombiztosítási Igazgatóság ellenőrző főorvosa; 1979-1995 között pedig a Semmelweis Kórház Rendelő Intézetének igazgató főorvosa volt.

2013. október 17-én hunyt el.

14. generáció:

Jómagam - dr. Izsó István – 1955. március 23-án születtem és bányamérnöki, jogi diplomát szereztem. Pályafutásom első és utolsó éveit a szénbányászatban töltöttem, a kettő között pedig közel negyed évszázadon át a Miskolci Bányakapitányság vezetője voltam. Bányahatósági munkám mellett 1994-2015 között meghívott előadóként bányajogot oktattam a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karán. Bányászattörténettel foglalkozom, számos publikációm jelent meg.⁴⁴

1977-ben kötöttem házasságot dr. Jakab Judittal, aki ügyvédként tevékenykedett.

⁴⁴ Bővebben a „<https://www.montanisticus.hu/>” WEB-címen.

Testvérem, az 1959. április 15-én született Izsó Nóra Sónia először tanári diplomát szerzett, majd klinikai és mentálhigiéniai szakpszichológus lett. Több könyvet publikált, illetve színdarabokat is ír. Budapesten él.

15. generáció:

Leányom - dr. Izsó Luca – 1982. január 21-én született és szintén jogi diplomával rendelkezik. Párja, Vaskó László, gyógytornász.

16. generáció:

Legnagyobb örömünkre, a legifjabb generációról is beszámolhatok: unokáim, Vaskó-Izsó Kornél 2014. október 24-től, Vaskó-Izsó Emma pedig 2018. február 8-tól családunk „szemefényei”.

A család története nem, de az én rövid kis krónikám itt véget ér.

Összeállítottam 2020. áprilisában azzal a szándékkal, hogy hozzájárulhassak a miskolci Izsó család emlékének fennmaradásához.

SO MAITHEI

[illegible]

This image shows a vertical strip of a manuscript page, likely from a 15th-century book. The page is heavily stained and discolored, with significant water damage and foxing. The text is written in a Gothic script, and the binding material is visible on the left edge. A large, ornate initial 'C' is visible in the upper portion of the strip, rendered in blue and red ink. The text is written in a Gothic script, and the binding material is visible on the left edge. The page is heavily stained and discolored, with significant water damage and foxing. The text is written in a Gothic script, and the binding material is visible on the left edge.